

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Archicancellariis Sacri Romani Imperii Ac Cancellariis Imperialis Avlae

Mallinckrodt, Bernhard von
Monasteri[i] Westphaliae, 1640

Otho secundus Imperator.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11835

Nec alibi, quàm illic pag. 129, Rutgerum reperimus, in Donatione Othonis, factâ Adelheidæ Coniugi an. 968. Quis ille fuerit, hætenus eruere nequiu. Vixit quidem hoc vel proximè sequenti æuo Rutgerus, vir, vt illa ferebant tempora, eloquentissimus, Scriptor vitæ S. Brunonis Colonienfis Archi-Episcopi: quem suspicari possit nonnemo cum hoc eundem esse. Sed non conueniunt omnino tempora; ac licèt Vossius, lib. 2, cap. 44, sub Sancto Henrico hunc referat, videtur tamen ille Rotgerum Monachum Germanum, cum Rogero Abbate Britanno confundere; ac Scriptor ille Brunoniæ vitæ, à Gelenio alijsque, adhuc multò iunior fuisse scribitur.

Rutbertus tandem sub hoc Cæsare agmen claudit; qui, dummodo à præcedente diuersus sit, (fortè enim pro Rutberto Rutgerus immigrarit) eodem anno literas signâsse legitur, Foundationem Ecclesiæ Misnensis continentes, apud sepe dictum Meibom. pag. 129. Videtur hic idem ille esse, qui seq. an. 969, Moguntinam Cathedram, & cum illâ Archi-Cancellariatum Imperij obtinuit. Diuersis enim exemplis iam ostensum est, & deinceps probabitur; quo tempore Episcoporum nominatio & promotio magis penes Imperatores quàm Pontifices & Capitula fuit, sapius Sedi huic, Germaniarum Principi, Palatij Imperialis Cancellarios impositos fuisse; idque similiter in reliquis Metropolitanis & Episcopalibus Cathedris contigit, vt deinceps in Arnolde, Christiano, Philippo, Reinaldo, Ioanne, Heriberto, plurimisque alijs, suis locis ostenderur.

OTHO secundus Imperator.

Filius primi Othonis simul ac Patri in Imperio successit, Willigisum in Cancellarium assumpsisse reperitur, qui sub Othone primo Notarius Aulæ fuerat, vt supra vidimus. Is humili loco ortus, patreque carpentario vel hamaxurgo natus fuit, in pago Saxonix, Scheningen dicto, qui Helmstadiensi oppido milliari vno abest: vel, vt alij volunt, è vico Stromingen nomen habente. Admiratio virtutis eius vsque aded præualuit, vt, quam ille in secretiori conclauj appingi, & oculis suis iugiter obuersari voluit, paterni opificij & contemptæ testem originis, ROTAM; eius in Cathedrâ & dignitate Successores, perpetuis impostero temporibus, in hunc vsque diem, Ecclesiæ suæ Metropolitanicæ arma, vt vocamus, & insignia esse iusserint. Cancellariatum Aulicum ultra quadriennium non tenuit; licèt necdum mihi videre contigerit ab illo recognitas literas, præter annorum Christi 973, & 974, inter Priuilegia Ecclesiæ Mindensis, apud Pistorium, pag. 740: Miræum, in Cod. donat. cap. 39,

& in Notit. Eccl. c. 66: Hund. in Metrop. tom. 1. pag. 135. Etsi autem Serarius, lib. 5. rerum Mogunt. pag. 714, tradat in an. 977, principium Præfulatus Willigisi incidere; extat tamen Othonis II Diploma, inter Mindensia Priuilegia sextum, Willigisi vice à Successore eius an. 976 recognitum. Et cum certus sit annus obitus eius; (1011,) non constat sibi tempus, ab ipsomet Serario Pontificati Willigesiano præfinitum, nisi errore hoc correcto. Eodē Willigisi siue Willigisi nomine dictus quoque fuit hoc Archi-Episcopo antiquior, pater S. Willibrordi Episcopi Ultraiectini.

Folgmarius
Episcopus
Ultraiecti;
1116.

Successor Willigisi Folgmarius fuit; qui an. 974, regni Othonis decimo quarto, Imperij septimo, recognouit, siue notauit, vice Willigisi Archi-Capellani Diploma Ecclesiæ Mindensi concessum, apud Pistorium, pag. 738. Mouet mihi dubium adscriptus annus, (974) an Willigisus fortè, antequam Moguntinam Metropolim consequeretur, iam tunc Archi-Capellanus dictus fuerit: quem nodum nunc non soluo, eò duriorē, quòd Prædecessor Willigisi Rupertus ante annum 976 non obierit; & adscriptum Regni & Imperij tempus, omnem suspicionem vitiatæ æræ Christianæ numeri procul abigat: Otho enim II an. 961, Aquisgrani in Regem; an. 968, Romæ in Imperatorem coronatus est. Fortè tamen dicendum sit, ipsos etiam Regalis Palatii Cancellarios, Archi-Capellanos subinde dictos fuisse: cuius rei etiam alia colligi possunt exempla. Certè Serarius, de hoc ipso Willigiso agens, scribit pag. 714, eum, qui ingenio, doctrinâ & virtute polleret, primò Archi-Capellanus Othonis II; postmodum Archi-Episcopum Moguntinum factum esse. Verùm obstat adhuc, quòd Folgmarius, vice Willigisi recognoscens, & ipse disertè Cancellarius vocetur. Quare hæc alijs discutienda dimittamus. Meminit autem præterea Folgmari prædicti Paulus Windeck cap. 12 de Elector. Imp. nisi quòd illic corruptè Folginatus vocatur. Vixit iisdem ferè temporibus Folckmarus, S. Brunonis Coloniensis Archi-Episcopi primùm Secretarius, (ita Dithmarus) deinde in Ecclesiastico regimine eiusdē Vicarius, per Lotharici Regni administrationem, à Diœcesi absentiam. vt Rotgerus in vitâ cap. 45; consequenter Archidiaconus, vt Cratepolius in Catalogo; tandem in Archi-Episcopatu Successor. verùm is ab hoc diuersus fuit; vtpote qui ante Othonis II regni principium dudum obierit, an. 969, cum annos quatuor sedisset. Proprius ad scopum collimârit, qui dixerit esse hunc Folckmarum Episcopum Ultraiectinum: quem hoc tempore vixisse satis arguit, quòd à Tangmaro dicatur S. Berwardi, Episcopi Hildesheimensis, auunculus fuisse; quem etiam, vti gratus & potens in regali Palatio, ad aulicam militiam promouit.

Egbertus.

Post Folgmarum Egbertus reperitur, qui anno 976 subscripsit Othonis

thonis Priuilegiū Mindensi Ecclesiæ concessum, & ab eodē datas literas binas Pataviensi ad Danubium Ecclesiæ, in Metrop. Salisb. *part. 1, pag. 319*; in quibus Egvertus scribitur. Nec dubito hunc eundem esse cum illo, qui in eadem Metrop. *part. 2, pag. 588*, Engelbertus vocatur.

Hugo *Cancellarius*, ait in Catalogo Bruschius, Othonis II Imp. *Cancellarius*, ac *supremus intimsq; Consiliarius*, factus est Herbipolensis Episcopus an. 984, in ordine quintus-decimus, seditque quinque annis, mortuus an. 989. Huius rogatu & instantiā Benedictus Papa sextus S. Burchardum, primum illius Sedis Antistitem, Sanctorum numero adscripsit. Hunc Othonis Cancellariorum postremum fuisse inde constare puto, quod quo anno Imperator obiit, ad Episcopatum promotus fuerit.

Hildebaldum nihilominus velideo agmen Collegarum claudere non pigeat, quod hic recognouerit vltima, quæ hæctenus reperire potui, Othonis Diplomata, an. 979, 980, 981, & 983 emissa. Videatur Metrop. Salisb. *tom. 1, pag. 253; tom. 2, pag. 373, 374; tom. 3, pag. 396*: Cod. Donat. Miræi, *cap. 40*: Hist. Leod. *tom. 2, pag. 209*: Not. Eccl. Mir. *cap. 69*. Duos reperio, sub Othone II, huius nominis Episcopos, Curientem in Rhætiâ, & Wormatiensem; quorum posterior est, de quo agimus. Is sedere cœpit ab an. 975, vt Bruschius vult, vsque ad an. 993, per annos 18; ac simul cum Episcopali hanc aulicam curam sustinuit: idque non vno in loco ipsemet profitetur. in anno autem obitûs, Bruschius errat, vt dicam, cum ad tertium Othonem ventum fuerit. Hæssus patriâ fuit, ac à pietate, eruditione & virtute commendatur. Principum familiaritate & gratiâ, ad Ecclesiæ concredita ornatum & emolumentum, vsus fuisse traditur. Hildyardus nominatur alicubi in Metrop. Salisb. *tom. 1, pag. 137*; Hildipoldus, *tom. 3, pag. 396*: multò autem corruptiùs Hildebrandus, *p. 138*; & Hildibraldus, *tom. 1, rer. Leod. p. 210*: Hildebrandus denique, apud Gevvold. *pag. 69, nu 44*. Vix etiam dubitem eundem cum hoc ipso esse, quem Chron. Spirense, *pag. 279*, in literis an. 989 datis, Ludebaldum pari errore nominat. Burchardum de Mangensfeldt, primum Saxonici Iuris glossatorem, huius Othonis II Imp. quoque Cancellarium fuisse; idque vulgò tradi, ait Kirchner. *de offic. & dignit. Cancell. lib. 1, cap. 2, num. 63*. Vocat illum eximium id ætatis Doctorem, qui Quæstoris titulo, & literatâ dignitate in aulâ prædicti Principis floruerit. Fuisse hunc Burchardum Othonis Consiliarium non negauerim; De Cancellariatu eius ampliùs deliberandum censeo: maximè, cum prædictus Auctor & alios in istum ordinem adoptet, citra aliorum mentem & tradita.

OTHO